

วินาทีแห่งความตาย

ภัทรวดี องค์กรกุล

จากหนังสือ กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติเล่มที่ ๘

พระราชสุทธินิพนธ์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

R8006

ความเบื้องต้น

ดิฉันเป็นอาจารย์ประจำสถาบันราชภัฏสงขลา (วิทยาลัยครูสงขลา) พักอาศัย ณ บ้านพักข้าราชการภายในบริเวณวิทยาลัย ตำบลเขารูปช้าง อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ห่างจากตัวบ้านของดิฉันไปทางทิศตะวันออกประมาณ ๕-๖ เมตร มีต้นตาลอายุหลายสิบปี ๒ ต้น ถ้าลากเส้นตรงจากต้นตาลต้นแรกมายังตัวบ้านก็จะตรงกับกึ่งกลางบ้าน ส่วนต้นที่สองจะตรงแนวชายคาบ้าน ความสูงตลอดต้นประมาณ ๑๘-๒๐ เมตร และเนื่องจากต้นตาลนี้อยู่ทางทิศตะวันออก หากถึงฤดูฝนหรือฤดูมรสุมของภาคใต้อันเกิดจากอิทธิพลของลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ โอกาสที่ต้นตาลจะล้มมาโดนตัวบ้านมีทางเป็นไปได้มาก ไม่ว่าจะล้มในแนวตรงหรือแนวเฉียง

เมื่อ ๕ ปีที่แล้ว ดิฉันได้ทำบันทึกถึงวิทยาลัยขอความอนุเคราะห์ตัดต้นตาลทั้งสองต้นนี้ แต่ผู้ที่เกี่ยวข้องก็ชี้แจงว่า จากประสบการณ์และความรู้ในชีวิตจริงของเขา ไม่เคยมีต้นตาลล้ม การเจรจาเรื่องนี้ดำเนินมาเป็นระยะ ๆ ตลอดเวลา ๕ ปี จนอาจสร้างความรำคาญขึ้นบ้างก็ได้ที่ดิฉันไม่ละความพยายาม แม้จะเปลี่ยนผู้บริหารชุดใหม่แล้วก็ตาม

ดังนั้นในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๓๖ (๓ สัปดาห์ก่อนเกิดเหตุร้าย) จึงมีการคุยกันเรื่องนี้ โดยดิฉันได้รับคำยืนยันว่า ถึงต้นตาลจะสูงแค่ไหนและมียอดหนักปานใด ก็จะไม่ล้มเด็ดขาด เพราะมันมีเนื้อไม้ที่เหนียว เมื่อมีลมแรง ๆ มันจะเอนตามและคืนตัวกลับได้ เรื่องที่ดิฉันวิตกนี้จะไม่มีความเกิดขึ้น ก็ได้ผลคือดิฉันเลิกคิดกังวลเรื่องนี้ไปเลยเพราะเชื่อสนิท แต่ทั้งนี้ทางวิทยาลัยไม่ทราบว่าจะในระหว่าง ๕ ปีที่ผ่านมา ต้นตาลทั้งสองเคยถูกหยอดน้ำมันก๊าดตรงยอดของมันจนมันตากซากไประยะหนึ่ง แล้วกลับฟื้นตัวแตกยอดออกผลใหม่อีก ดิฉันเองก็ไม่ทราบว่าจะต้นตาลทั้งสองจะมีเนื้อไม้เสียไปไม่เหมือนเดิม จึงไม่ได้แจ้งรายละเอียดส่วนนี้เพิ่มเติมให้ทางวิทยาลัยทราบ ต้นตาลที่เปรียบเสมือนผีดิบนี้เจริญเติบโตลงตาว่าเป็นต้นตาลปกติ ทั้งที่ข้างในของมันกลวงตลอดแนวเนื่องจากน้ำมันก๊าด ดังนั้นวันหนึ่งเมื่อมีลมพายุพัดผ่าน มันจึงหักทับบ้านของดิฉันโดยที่ตอและรากของมันยังคงอยู่ในดินเปิดเผยสภาพความจริงของลำต้นที่กลวงให้ได้เห็น

เหตุการณ์

คืนวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๓๖ ล่วงเข้าวันที่ ๑๖ เวลาเกือบสองนาฬิกา ก็เกิดเหตุการณ์วินาทีแห่งความตาย

ในตอนกลางวันของวันที่ ๑๕ ธันวาคม กรมอุตุนิยามวิทยาได้ออกเตือนเป็นระยะ ๆ ว่า พายุชื่อแมนนี่ จะขึ้นฝั่งที่จังหวัดสงขลา ครั้นถึงเวลาสี่ทุ่มก็มีประกาศยืนยันแน่นอนว่าพายุจะขึ้นฝั่งเวลาประมาณหนึ่งนาฬิกาเป็นต้นไป อาจจะเร็วหรือช้ากว่านี้ก็ได้ ขึ้นอยู่กับตัวแปรต่อการเคลื่อนตัวของพายุ ดิฉันไม่ได้คิดถึงเรื่องต้นตอว่าอาจจะโศกเพราะแรงลมพายุครั้งนี้กลับไปกังวลเกรงว่าน้ำจะท่วมวิทยาลัยและบ้านคุณแม่ที่อำเภอหาดใหญ่

ก่อนเข้านอนคืนนั้น ตั้งแต่สามทุ่มเศษ ดิฉันรู้สึกจิตใจมันแปลก ๆ จะว่าเศร้าหรือหดหู่ก็ไม่ใช่ แต่ทราบอย่างไม่เบิกบานสดใสเหมือนตอนหัวค่ำ เป็นสภาพจิตที่เปลี่ยนไปทันที ซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก เพราะเมื่อเหตุการณ์ผ่านพ้นไปแล้ว พี่สาวของดิฉันได้เตือนดิฉันให้เชื่อมโยงเรื่องนี้เข้ากับ คำสอนกรรมฐานของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดวงพรหมสุทธิญาณมงคล เรื่องการดูจิตของตนเอง เช่น ให้สังเกตว่าตื่นมาจิตเป็นอย่างไร แล้เกิดเหตุการณ์เช่นไร ได้เงินหรือเสียเงิน ให้ศึกษาสังเกตและจดจำ แล้วเราจะรู้เหตุการณ์ต่อไปได้ ด้วยสภาพจิตของเราเอง นั่นก็คือ หมั่นฝึกฝนแล้วจะเกิดปัญญาแก้ไขปัญหาชีวิตได้ด้วยตัวเราเอง ดังหลวงพ่อดิฉันขมวดคำสอนเป็นหลักจำง่าย ๆ ว่า

“อ่านตัวออก บอกตัวได้ ใช้ตัวเป็น เห็นตัวตาย จะคลายทิฏฐิ จะดำริชอบ จะกอร์ปกุศล ได้ผลอนันต์”

เมื่อดิฉันรู้สึกเช่นนั้นโดยค้นหาสาเหตุไม่พบ ดิฉันจึง สวดมนต์คาถาพาหุงมหากาญ และบทพระพุทธคุณเกินอายุ ๑ จบตามปกติ แล้วเข้านอนเวลาประมาณ ๔ ทุ่ม ดิฉันหลับสนิทจนมาสะดุ้งตื่นขึ้นด้วยเสียงที่ดังสนั่น ลูกขึ้นมานั่ง ทันเห็นส่วนหนึ่งของแผ่นเรียบที่ดิฉันใช้กรูห้องนอนหลุดลั่นลงมาทั้งแผ่น เหนือแผ่นเรียบนี้ขึ้นไปคือ กระจกฝ้าแผ่นใหญ่ยาวติดหลังคาเพื่อให้ห้องมีแสงสว่าง ดิฉันสับสนว่าเกิดอะไรขึ้นถึงขนาดทำให้แผ่นเรียบที่ตอกไว้แน่นหนาหลุดลั่น จึงรีบลุกออกจากห้องนอนเพื่อจะไปเปิดประตูหน้าบ้านดูเหตุการณ์ห้องนอนดิฉันอยู่ส่วนด้านหน้าของตัวบ้าน เมื่อดิฉันก้าวออกจากห้องนอนเข้าไปในห้องรับแขก ก็ต้องยืนตัวแข็งอยู่ตรงนั้น เพราะภาพที่เห็นเป็นภาพที่ดิฉันไม่ได้คาดคิดมาก่อน ห้องรับแขกส่วนหนึ่งพัง ฝ้าบ้านเปิดโล่งด้านนอกมีท่อนไม้สีดำสนิทพาดทะมึนตรงมุมห้อง ขณะเดียวกันลมก็พัดอื้ออึง สายฝนกระหน่ำไม่ลืมหูลืมตาและสาดเข้ามาในบ้านจนชุ่มโชก ไฟฟ้าดับ ทุกอย่างมืดไปหมด

ดิฉันได้แต่พึมพำว่า **บ้านเราพัง** ๑ มันเป็นภาพที่ให้ความรู้สึกรุนแรงเหลือเกิน เพราะเหตุร้ายเกิดขึ้นที่ห้องติดกันกับห้องที่ดิฉันนอนและกำลังหลับสนิทไม่ใช่ที่อื่นดังที่คิดในตอนแรก เมื่อรู้สึกตัวตื่นขึ้น ดิฉันละล้าละลัง และชั่วขณะนั้นดิฉันก็ควบคุมสติได้ ทราบว่า จะต้องตะโกนเรียกเพื่อนบ้านเพื่อขอความช่วยเหลือ โดยแจ้งว่าต้นตาลต้นหน้าบ้านหักทับบ้าน เมื่อพวกเขาเข้ามาแล้วก็ขอให้ดิฉันรีบออกจากบ้าน เพราะนอกจากน้ำฝนร่วนนองในห้องนอนแล้ว พวกเขากลับบ้านจะยุบลงมาเพราะคานบ้านชั้นล่างฉีกหัก แต่บ้านยังทรงตัวอยู่ได้เพราะอาศัยแนวกำแพงโรงรถรองรับ อีกทั้งต้นตาลหลังบ้านกำลังเอนโอนตามแรงลม อาจล้มลงมาอีกต้นก็ได้ ดิฉันเปิดประตูโรงรถซึ่งข้างบนคือส่วนห้องรับแขกที่พังมีต้นตาลพาดทับอยู่ ประตูก็ทำงานได้ลื่นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับตัวบ้านเลย ยิ่งไปกว่านั้น ดิฉันถอยรถออกมาได้สะดวกโดยที่ไม่ต้องรบกวนเพื่อนบ้านผู้มีน้ำใจให้ต้องเปียกฝนด้วยการรื้อเศษซากปรักหักพังเลย เพราะสิ่งของเหล่านั้นไม่ได้หล่นกระจัดกระจายกลับกองรวมกันอยู่มุมหนึ่ง ของบริเวณบ้าน หน้าโรงรถมีเพียงเสาอากาศทีวีหล่นขวางอยู่ เพียงแคยกออก บริเวณทางเข้าออกนั้นก็โล่งสะดวก

เมื่อสว่างเต็มที สภาพบ้านที่ปรากฏแก่สายตา คือ ต้นตาลหักเหลือแต่ต่อแล้วล้มทับลงตรงเสาหน้าบ้านด้านทิศตะวันออกพอดิบพอดิ เสาบ้านจึงรับน้ำหนักเต็มที่ ส่งผลให้คานบ้านด้านบนฉีกแตก ส่วนคานบ้านด้านล่างหักและเมื่อเวลาผ่านไป รอยแตกก็ขยายแนวยาวออกไปเรื่อย ๆ ทำให้ประตูโรงรถเริ่มเปิดไม่ออกปิดไม่เข้า ความยาวของต้นตาลพาดไปถึงปลายจั่วหน้าบ้านหลังคาแตกหมด ซึ่งบริเวณนี้ตรงกับห้องรับแขก ฝาห้องรับแขกด้านทิศตะวันออกฉีกหลุดออกไปเป็นแนว แต่ที่ฝาด้านนี้ไม่พังยุบลงมาเพราะแรงรับของเหล็กดัดที่หน้าต่าง ซึ่งดิฉันเพิ่งติดได้ไม่ถึงหนึ่งเดือน เพราะฉะนั้นความเหนียวของเนื้อเหล็กยังคงอยู่ในสภาพ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ กระนั้นเส้นเหล็กดัดบริเวณที่ติดกับกรอบหน้าต่างด้านล่างยังบิดงอ เรื่องติดเหล็กดัดนี้ก็น่าสนใจ ตรงที่ทำไมดิฉันจึงเพิ่งจะติดทั้ง ๆ ที่อยู่บ้านนี้มาก็นานกว่าสิบปี และเมื่อดิฉันมีความคิดจะติดเหล็กดัด ดิฉันก็ร้อนรนจะต้องรีบทำเสียให้ได้

เมื่อเรียนถามหลวงพ่อกเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็ได้รับคำอธิบายว่า **สติ** บอกให้ทำ หากไม่มีเหล็กดัดใหม่ ๆ ที่ติดไว้ ความเสียหายคงจะรุนแรงกว่านี้แน่นอน เมื่อฝานบ้านยุบ หน้าต่างยุบหลังคาก็น่าจะยุบลงมาด้วย และเมื่อน้ำหนักที่กดลงมากเกินกว่าที่คานบ้านล่างและแนวกำแพงโรงรถจะรับได้ บ้านก็คงพังลงมาทั้งแถบ แน่นนอนที่สุดรถยนต์ของดิฉันซึ่งเพิ่งถอยออกจากอู่มาไม่ถึงปี คงจะยับเยินและอาจรวมถึงชีวิตดิฉันและทรัพย์สินอื่นด้วยก็เป็นได้

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า ปลายต้นตาลได้ล้มพาดลงมาบนจั่วบ้าน ฉะนั้นยอดตาล คือ ส่วนที่เป็นใบและลูกควรจะพาดลงมาตรงห้องนอนดิฉันพอดี การณ์กลับปรากฏว่า ยอดตาล

บิตหักกระเด็นผ่านหลังคาห้องนอนลงไปทีพื้นเป็นแนวเฉียง ๔๕ องศาจากแนวลำต้นที่ล้มลง ตกไปกองบริเวณบันไดหน้าบ้านซึ่งทอดอยู่หน้าห้องนอน

การบิตหักของยอดตาลมีข้อน่าสังเกตอยู่ ๒ ประการ คือ หนึ่ง ไม่น่าจะบิตหักด้วยแรงหมุนของพายุ แต่จะเกิดจากอะไรเล่า ถ้าเป็นด้วยแรงพายุ บ้านของดิฉันน่าจะพังพินาศด้วย เพราะอยู่ในแรงหมุนของพายุเดียวกัน ความรุนแรงของพายุหมุนทำให้ต้นไม้ล้ม แต่ยอดมักไม่ขาด ตัวอย่างเช่น เหตุการณ์ครั้งพายุเกย์เข้าที่จังหวัดชุมพร พื้นที่บริเวณที่ศูนย์กลางพายุผ่าน จะเห็นภาพต้นไม้ล้มเป็นแถว ๆ แต่ไม่มีต้นไม้ไหนยอดขาดเลย ทั้ง ๆ ที่ได้รับฤทธิ์เดชของพายุเต็มที่

ประการที่สอง เมื่อยอดตาลหักจากลำตาลแล้ว ควรตกลงในแนวตั้งตามแรงดึงดูดของโลก นั่นคือ หล่นลงทับหลังคาห้องนอน และคงจะเป็นบนตัวดิฉันด้วย การตกผ่านหลังคา เบี่ยงจากแนวลำต้นเกิดขึ้นได้อย่างไร

สภาพอื่น ๆ ทั่วไปในบริเวณบ้าน คือ เศษกระเบื้องที่แตก เศษไม้ที่ฉีกหักต่างกองรวมกันราวกับมีใครจัดกวาดเป็น ๒ กอง คือกองตรงเสาบ้านที่ต้นตาลพาดอยู่และกองตรงเชิงบันไดที่ยอดตาลหักตกลงมา เห็นประตูหน้าบ้านขึ้นไปจะเป็นกระจกฝ้าจนติดหลังคา กระจกนี้จะติดตลอดแนวห้องหน้าบ้านทั้งหมด คือห้องรับแขกและห้องนอน

ปรากฏว่ากระจกนี้ไม่แตกเลย เพียงแต่เคลื่อนออกจากกรอบไม้เท่านั้น เพื่อนดิฉันเล่าให้ฟังว่า บ้านของเขายู่ห่างจากสนามซ้อมยิงปืนใหญ่ประมาณ ๓-๔ กิโลเมตร กระจกที่บ้านเขายังแตกเพราะแรงสะเทือน และเมื่อฝ่ายเทศบาลซึ่งมีผู้ชำนาญการตัดต้นไม้สูงมา ดำเนินการตัดต้นตาลอีกต้นที่เหลือ ก็ยังแสดงความประหลาดใจในเรื่องนี้ จากประสบการณ์ของเขาจะพบว่า เมื่อมีเหตุรุนแรงใด ๆ เกิดขึ้นกับตัวบ้าน สิ่งแรกที่เสียหาย คือกระจกจะแตกเป็นเบื้องต้น หากว่าเกิดกรณีกระจกแตกหรือหล่นลงมาเช่นนั้น ดิฉันคงตายอย่างเอนจอนาถ เพราะดิฉันนอนหันศีรษะชิดฝาบ้านด้านที่มีกระจก และกว่าผู้คนจะทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น ก็คงจะเป็นเวลาที่ออกไปทำงาน เพราะคืนเกิดเหตุไฟฟ้าดับ อายุฝนก็กระหน่ำไม่ขาดสาย คงจะไม่มีใครออกมาหรือได้ยินเสียงเป็นแน่

สิ่งที่น่าประหลาดใจอีกประการ คือ ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บเลย ข้าวของที่เป็นทรัพย์สินส่วนตัวไม่เสียหาย แม้แก้วน้ำสีกโบกก็ไม่แตก มีเพียงหนังสือจำนวนหนึ่งเท่านั้นที่เปียกฝน ยิ่งไปกว่านั้นวิทยาลัยก็บังเอิญมีบ้านพักว่างหนึ่งหลังในวันนั้นพอดี ทำให้ดิฉันได้มีที่พักอาศัยชั่วคราวในระหว่างที่วิทยาลัยดำเนินการซ่อมบ้านซึ่งเป็นทรัพย์สินทางราชการ นอกจากนี้แล้วช่วงที่ขนของใช้ที่จำเป็นไปยังที่อยู่ใหม่ ฝนที่ตกมาตลอดคืนก็หยุดตกพอดี ทำให้ทุกอย่างสะดวกราบรื่นอย่างเหลือเชื่อ

อาณิสงส์

ดังคำกล่าวที่ว่า “**ปจฺจตฺตํ เวทิตพฺโพ วิญญูหิ**” สิ่งอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นกับแต่ละคนมิใช่เรื่องที่จะพูดให้คนอื่น ๆ เข้าใจกันได้ทุกคน ต้องเกิดขึ้นกับตนจึงจะรู้เอง

ดิฉันได้มาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี เป็นเวลา ๗ วัน เมื่อปี ๒๕๓๕ ที่นี่เป็นโรงเรียนกรรมฐานแห่งแรกที่สอนให้ดิฉันรู้จักเดินจงกรม นั่งสมาธิ แผ่เมตตา และอื่น ๆ อีกมาก เมื่อกลับไปทำงานช่วงแรก ๆ ดิฉันก็พยายามปฏิบัติตนก่อนเข้านอนเสมอ แต่เมื่อวันเวลาผ่านไป ดิฉันก็พลัดหลงเข้าไปในวังวนชีวิตการทำงานเหมือนที่เคยเป็นมา แล้วมีข้อแก้ตัวให้ตัวเองว่าเหนื่อยเพลีย

ดิฉันเริ่มปฏิบัติได้ไม่สม่ำเสมอ จึงหันมาสวดมนต์ โดยสวดคาถาพาหุงมหากาฯ และบทพระพุทธรคุณเกินอายุ ๑ จบ แทนการนั่งหลับในขณะที่กำลังนั่งสมาธิ ขณะเดียวกันก็พยายามปฏิบัติตามคำสอนของหลวงพ่อบ้าง ในขณะที่ทำงานก็ให้ปฏิบัติตามกรรมฐานไปด้วย คือ ดูจิตดูใจดูตัวให้ทั่วพร้อม ระวังให้มันและให้มาก มีสติและสัมปชัญญะ ดิฉันทำได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ทันทิเลสบ้าง ไม่ทันท้าง แต่ทั้งนี้จะมีกำลังใจตลอดเวลา โดยยึดเอาคำพูดของหลวงพ่อบ้างว่า **ปฏิบัติธรรม คือ การฝืนใจ ต้องฝืนใจ ต้องพยายาม** ดิฉันก็ต้องเริ่มต้นอยู่เรื่อยพยายามอยู่เรื่อย

จะเห็นได้ว่า ดิฉันยังไม่เก่งในการปฏิบัติแต่ประการใด ยังเป็นผู้ฝึกหัดอยู่ ที่กล่าวเช่นนี้ เพื่อเป็นกำลังใจให้ผู้ปฏิบัติธรรมที่เริ่มท้อแท้ โปรดอย่าท้อท้วงแนวทางนี้เลย เดี่ยวจะเป็นดังคำหลวงพ่อบ้าง ของจริงให้ยังไม่เอา หากเราตั้งใจปฏิบัติอยู่เสมอจะเป็น การสะสมหน่วยกิต เกิดบุญกุศลได้คุ้มครองตัว ลองพิจารณาเหตุการณ์วินาทีแห่งความตายของดิฉันดูเถิด เหตุการณ์นี้พิสูจน์ว่า **ตัวเราเองเท่านั้นที่จะช่วยตัวเราได้** เหตุอัศจรรย์อะไรก็คงไม่เกิดถ้าตัวเราไม่ได้สะสมสร้างบุญกุศลเอาไว้ อย่างมัวไปหลงติดกับอิทธิปาฏิหาริย์อยู่เลย ขอให้ใช้ประโยชน์จากการอ่านเรื่องนี้ เตือนใจตนให้เร่งหาทุนบุญกุศลด้านภาวนามัย ไว้ใช้เมื่อประสบวินาทีแห่งความตายเข้าบ้าง